

istega leta, *De poetica*, ki ni le priča napredka v stroki, temveč kar izpoved nove kulturne zavesti sploh.

Na podlagi predloženega je obenem vidno izredno mesto, ki gre filozofu Matiji Hvaletu v zgodovini filozofije pri Slovencih.

VEZENJE SNA

Saša Vegri

Petri in Saši

Pod baldahinom kože
življenje vesi se
na golo hrbtenico
in z jedkim snom
razjeda mi zenico.

I

Zobje sestradane zveri
na koži,
ki jo je izsušil veter.
Oguljeno sedlo
vsedlano v pajčevino.
Rebra katedrale,
kjer v kamnu odmeva
zbor dečkov,
ki so se že spremenili
v starce
z usahlimi udi.
Iz ikone
gleda lepotica,
ki ji spomin mrači
meniški habet.
Velika črna vrana
požrešno golta
jagode na rožnem vencu.

II

Starka plete
v spominu otroško jopico
in ima na črni obleki
pripeto vrtnico
iz belega voska.

Pred stolom
iz cedrovine
sedi na tleh
oguljen pes
z rožnatim jezikom
in toplo sapo človeka.
Orehova jedra
so nabreknila
in mečejo senco
na svoje lupine.
V strešnem žlebu
alge kotijo vlago
in žro
s svojimi gnilimi gobci
pločevino.

III

V negodnem mraku
obletujejo mladiči sov
svoja gnezda.
V odmevu sten
živi dekle
in kodra svojo pot
med bilkami.
Na pladnju
kraljuje mrtva ščuka
z odmevom
svetlobe v hrbtnici.
V platnenem prtju
so drobtine
in ptice.
Garjav konj
se valja v pepelu,
uzda je v reki.
Odprta vrata
sikajo svetle špranje
na poletno obleko.
Šum rezila,
ki tiplje v tolšči
in išče pot

do krvi
Duh potu,
kakor duh po poplavi,
ki vleče smrad
s širokimi jadri vetra.

IV

Pesek,
kjer zrna kosti
zbirajo tanki prsti.
Na mehkem žametu
v vitrini
medalja,
v višini kolena
človeka, ki gre po cesti.
V gosti vrsti
se pomikajo podgane
k pragu hiše,
kjer vznak leže
nabite vreče.
Rumeno zrnje
je čisto
kot otroci pred krstom.

V

Sredi bele praznine
je zasijala dlaka volka,
otrokove oči
odmevajo v neznano.
Osamljen ždi
pajac na glavi
pred majhno žabo.
Za oknom je noč.
Šepet se je ugnezdil
v grla
kot stare, košate vrbe
v močvirju.
Sredi križišča stoji obelisk
in maha

s kamnitimi rokami
proti severu in jugu:
v ledeni sveči
živi mogočni jelen,
v zeleni oazi
živi mogočni jelen.

DVORANA

Smiljan Rozman

Dvorana se je vzpenjala v mrak, podobna žepu visokega kanjona. Zgoraj nad njo bi lahko bili oblaki in zvezde večernega neba, lahko bi bil tudi strop, prazen in pust, kajti stranske luči so si podajale čez plesalce le medlo rdečkasto rumeno svetlobo, ki je brez moči višje usahnila. Svetloba, podobna suhi prosojni meglici, je bila tkana v tisočernih tankih nitkah. V zraku je visel vonj po cenених parfumih, na tleh je ležalo podrsavanje korakov, kot da bi velika roka v vedno enakem krogu ribala s smirkovim papirjem. Ob zidovih so bile prilepljene temne postave, mirne, tihe, z obličji proti sredini dvorane, kjer se je počasi valjala zbita množica senc v počasnem toku od leve proti desni, kot kolo starega vrtiljaka. Obličje, blede, z odtenkom rdečice, ki je prihajala od stenskih svetilk, se je zazrla za trenutek proti temnim postavam in spet zatonilo v mrak, ki se je zgoščal v središču vrtečega se kroga. Črte obraza so bile mehke, oči sivi jamici, v katerih so gnez-dile kresničke. Usta — komaj opazna črta, kot da bi jo potegnil pre-nežen čopič zaljubljenega slikarja.

Na odru so štirje bobni razlivali okoli sebe rumeno svetlobo. Ta se je zajedala do polovice dvorane, se lepila na obraze ljudi in potem tonila v mrak.

Bil je velik boben, veliko sonce, veliko oko nekega polpozabljenega pogleda.

Na velikem bobnu je bil pritrjen tam-tam, majhen, debelušen, podoben parazitu, ki se je prisesal materi na trebuh, nesposoben, da bi zaživel svoje lastno majhno življenje. Škilil je v dvorano, obrnjen nekoliko vstran, zavedajoč se svoje majhnosti in nepomembnosti. Zadaj za velikim bobnom in tam-tamom se je hahljal mali boben, nizek in razposajen kot cestni paglavec. Zrl je naravnost v strop, skrit za meglico zgoščujočega se mraka. Njegova svetloba, katero je podpiralo z leve rumenilo debelega nerodnega timpana, je nad odrom ustvarila